

“SARSILDIK” MI?

Dergimizi yayına hazırlamaya çalıştığımız dönemde 7.7 ve 7.6 şiddetinde iki kez sarsıldık ve ülke olarak yıkıldık. Binlerce kez öldük. “Sarsıldık mı?” diye ayrıca sormak gerekiyor.

Düştüğümüz yerde yıkılıp kalmamalıyız. Düştüğümüz yerde duranlar değil doğrulup kalkanlar yol alanlardır. Ülkemiz büyük ve güçlü bir ülkedir. Bu güç yüce gönüllü bir millet olmasından kaynaklanıyor. Aynı yüceliği kamu yararını birinci öncelik yapma konusunda gösteremiyoruz. Her makam ve zeminde sık sık tekrarladığımız gibi “Kamu yararını düşünmek yalnızca kamu görevlilerinin işi değildir.” Topyekûn bütün toplumun ödevidir. Çevreyi koruma algımızda bu noktada kusurlar içeriyor. Çevreyi koruma tamda kamu yararını birincil fayda olarak gördüğümüzde doğru istikamet kazanmış olur. Mesela su kanalları ve su havzalarına meskenler yapmaktan kaçınmaktır asıl olan. Bencil olmayan Türk toplumu, geçen zaman içinde toplumcu düşüncesini yitirerek, değişip, dönüşerek bencil, vahşi, batılı, kendi değerlerine yabancı, bir canlıya dönüştü. Bu dönüşümün kökeni bilgi üretememekten kaynaklanıyor. Bin yıla yakın zamandır bilgi ve yeni değerler üretemiyoruz. Eskiden ürettiğimiz değerlerimizi ise zamanın sorunlarını çözecek biçimde güncelleyemiyoruz. Dolayısıyla tekâmül ve tekevvün edemiyoruz. Her alanda, çevremizi, kendimizi, varlıklarımızı anlamlandırmada “Rant” yeğlediğimiz davranışımız haline gelmiştir. Akalemler bunu yaklaşımı öncelikli kavrayan dergilerden biri olduğu için “Kamu kaynaklarından abone kaydetmeyecek” bu anlayışı reddeden davranış ortaya koymuştur. Deprem yalnızca binalarda, mühendislik alanlarında veya çeşitli hizmetlerde değil, kültür alanı da daha feci durumdadır. Gönüllü kültür kuruluşları denilen hiçbir oluşum bizde “gönüllü” değildir. İstisnasız tamamına yakını kamu kaynaklarından beslenmek amacıyla yönelik oluşumlardır. Talep bu olunca yönetim anlayışımızda daha çok ne vere bilirime dönüştürülmüştür. Bu toplumsal yıkımı depremden daha feci sarsan anlayıştır. Dergilerimizde öyle. Beş adet okuru olmayan ama Kamuya satılmak için çıkan dergi sayısı “gönüllü kültür hamlesi” olan dergilerden daha fazladır. Onun için ülkemiz aynı zamanda bir dergiler çöplüğüdür. Kimse kendini dâhil ederek bir eleştiri yapmıyor. Bütün bu olgular derin bir hüznün ve trajedi kaynağı. İşte yazınımızın beslenmesi gereken asıl alan...

Tarihte yüzyılları omuzlayacak bir toplum inşa etmek kolay olmadı. Şimdi de kolay değil. Büyük acılar yaşamamış toplumlar büyük umutlar biriktiremezler. Bizde büyük bir acı yaşadık. Bu acının büyüklüğü umudumuzu da büyütüyor.

Dergimiz bu umudun yaşaması için ona nefes ve fanus olmak ötesinde gaye taşıyor. Nefesimize nefes olmanız dileğiyle.

akalemler

- Sude YENİN
“Retrospektif Duygular”
- Seçil AKSARAYLI
“İçimdeki Sen”
- Mustafa IŞIK
“Yarısı Ağıt-Gecenin Piri”
- Firuze İŞBİLİR
“Aşk İmtihandır”
- Kurtuluş ÇELEBİ
“Love From Albania”
- Engin KÜKRER
“Mengene”
- Burhan KALE
“Sonsuz Yalnızlık”
- Selim TUNÇBİLEK
“Hikâyemiz ve İmdat Avşar”
- Pınar ALKIŞ
“Akılsız Akıl”
- Ayşe POLAT
“Özlemek”
- Ahmet Rifat İLHAN
“Tükenir”
- Işık TEKİN
“Hayat Bir Don Kışot”

RETROSPEKTİF DUYGULAR

Sude YENİN

Herkesi maziye döndüren bazı sözler vardır; etkisinin bünyemize epey tesirinin olduğu kelimeler, okurken altını çizdiğimiz satırlar ve belki de defalarca aynı yerde takılı kaldığımız cümleler... Mesela, Ahmet Hamdi Tanpınar'ın, "Dün bugündür aslında. Değişen tek şey zamandır." sözü. Ne de güzel tercüman oldu hislerime. Burada değişen zamanı kum saati olarak düşünebiliriz. Kum dolarken yavaş yavaş, o günden bir şey eksilmiyor aslında. Sadece zaman, bize meydan okurcasına akıp gidiyor, o kadar. Kum saati sonuna geldiğinde de, yine bizim için önemli olan şey zaman olacak. Gün, kum saatine bağlı değil sonuçta; gündüz yine geceye karışacak, güneş yeniden doğacak ve bir gün daha bitmiş olacak. Ama kum saatinin döngüsünü bozup, yan çevirirsek eğer tüm dengesini bozmuş oluruz. Araştırma yaparken bir bilgiye rastladım; kum saatini yan çevirdiğimizde, sonsuzluk işareti olduğu için zamanı durdurmuş oluyoruz. Başlangıç ve bitişi de simgeleyen kum saati, artık işlevini yitirmiş sayılır da diyebiliriz. Çünkü zamanın önemini de orada devre dışı bırakmış oluyoruz.

Gidilen yollar, geçilen sokaklar ve geçmişimizin bize emaneti olan mekânlar... Geçmişe açılan kapı misali bazı yaşanmışlıklar. O kapının arkasındaki geçit ise yaşanmışlıkların getirisi. İnsanları da ışığı bulup, onu takip edenler ve karanlıkta kalanlar olarak sınıflandırabiliriz. Bu hayatta geçmiş perdesi veyahut da halının altına süpürülenler diye bir gerçekte var. Zamanın getirisi olarak yok saymaya çalıştığımız anılar, özlediğimiz hâlde yaşamımıza almayı ısrarla reddettiğimiz insanlar da mevcut. Ya bize, ru-

humuza iyi gelmemiştir o kişi, ya da artık hayatımızdan çıkma vakti gelmiştir. 'Doğru an' tabirini eminim ki hepimiz duymuşuzdur. Ne kadar hayatımızı bu söze göre şekillendiremesek te, en azından gerektiğinde hayatın sürprizlerine ve getirisine teslim olmamız gerekir, en yalın hâliyle. Bu teslimiyet koşulsuzca ve hiçbir şey yapmadan durmak değil elbette. Kendimiz için yapmamız gerekenleri, üstümüze düşen sorumluluklarımız ne ise yerine getirmemiz gerekir. Hayatımızın dümeni bizim elimizde çünkü, bu yolda pürüzler ve zorluklar olsa da, kaptan biziz. Aksi hâlde, *gökten üç elma düşme* gibi bir durum maalesef ki söz konusu olmuyor.

Geçmişe olan özlemimizde, bizi eskiye yolculuk yaptıran sadece insanlar veya olaylar olmayabilir. Bu, burnumuzun direğini sızlatan, hüznün sardığı bir koku ya da bir şarkının nakaratı bile olabilir. Aheste aheste sözler ruhumuzu okşarken, belki varlığından bile haberdar olmadığımız duygularımızı yansıtıyordur o şarkı, bilemeyiz. Zamanın ibresinin geçmişe dönük akması, bulanık olan bir suyu görünür hâle getirmeye benzer âdeta. İnsanı ya dibe çeker ya da sadece mâzinin eli değer ruha. Sisli olan bir havada, önünü görmeye çalışmak gibi de olabilir. Her yer pus, zifirî karanlık ve tek başına yolunu bulmaya çalışıyorsun orada; ışık yok, sana yardım eli uzatacak biri ise muamma. Bir yandan korkuyorsun, ama bir yandan da ilerisini de görmek istiyorsun. Adım adım gitmeli işte tam da o noktada, acele etmeden. Çünkü biz ne kadar geçmiş desek de, gerçekten geçip geçmediğini asla bilemeyiz. Kavramın adı geçmiş, lâkin acaba bizden geçti mi bu kelime? İnsanoğlu hep

önünü görerek devam etmek ister hayatına, amma velâkin bu ne mümkün? Geçmişin izlerini her yerde, herkeste görüyoruz. Duygularımızı bastırdığımız bir an, kendimizi kandırdığımız binlerce ana tekabül ediyor. Yüzlerce inkisâr-ı hayâl, bunu yaşayan yine tek bir kişi. Üç maymunu oynadık diye, yok mu oldu o anılar? 'Görmedim, duymadım, bilmiyorumdan' ne kaldı geriye? *Kendini kandıran bir beden, peki ya neden?* 5N1K soruları ile kendimizi boğarsak eğer, işin içinden çıkamayız zaten. Burada önemli olan, kendimizi ve çevremizi kandırsak bile, yüreğimizin tam aksini bize söylediğini biliyor olmamız. Kalp atışımız, beden dilimiz bile istem dışı bunu dile getirir. O yüzden susturmak için çabaladığımız düşüncelerimiz bile gün gelir, bize sırtını döner. Biz bastırdıkça o konuşmaya başlar, sonra da yük olur; çöreklenir kalır, gitmez. Boğazımızdaki yumru ile uzaklara bakarız sadece. O yüzden, kendi gerçeklerimizle ve yüklerimizden arınmış bir şekilde yaşamalıyız hayatımızı.

İnsanlar birbirlerini zayıf noktalarından vurmaya severler. Birine zaafını gösterdikten sonra, gerisi zaten çorap söküşü gibi gelir. İnsan en çok acıdığı yerden kanar; bu o kadar kolaydır ki, yara kabuk bağlayınca insan iyileştiğini sanır. Bilakis, o yara aslında hep oradadır ve birinin kanatmasına bakar sadece. Deşmeye bile gerek kalmaz, en ufak bir şey bile tetikleyebilir bunu. O yüzden, insan geçmişi söküp de atamaz kolay kolay. Yazıma, "Retrospektif Duygular" adını koymam biraz da bu nedenden. "*Dünden bugüne*" anlamına gelen bu kelime, birçok çağrışım yapabilir insanın zihninde. Geçmiş ile ilgili her şey, geleceğin de aynası aslında. Bütün duygular dibine kadar yaşanır bu serüvende. Mâziye set çekmek gerekir ama bir yandan da unutmamak gerekir, sırf kim olduğunu hatırlamak için.

*retrospektif: geriye dönük, geçmişi ele alan.

* inkisâr-ı hayâl: hayâl kırıklığı.

İÇİMDEKİ SEN

Dalmışsın yine,
Çok uzaklara.
Biliyorum...
Herkesten çok dertlisin.

Huzur veren,
Keman sesinde.
Kalbinde sayısız,
Kelimeler inlemekte

Yarım kalmışlık
Hayaller,
Hatıralar,
Yarınlar da...

Söylesene sevdiğim
Gökkuşuğuna dalmak
Uzaklara bakmak
Yoruyor mu seni?

Mutluluk mu?
Mutsuzluk mu?
Hangisi çare
Umut arayan gözlerine

İki uzak şehir
Gibi. .
Gurbetiz...
Hasret buram buram içimiz.

Özleyen bekleyen
Kavuşamayan...
Yine ağlamamı
İstiyor içimde ki sen.

Seçil AKSARAYLI

12.01.2023/Perşembe

yarısı ağıt & gecenin piri

- *müştehir karakaya'ya*

pirim, dilime dolanmış bu öykü
kaç ağıtın nefesidir?

kendini ağaca asan rüzgârdan
her gece göze çekilmiş mille ölüp
sehere ezber kalkan âdemden
kelamınla serinleyip duran
kaç âdem var şu dünyada

yedi dağın ardı kıvrılan yoldan
gelip geçen akşamdan toplayıp
kapıma gelen kaç maktul vebalidir

bilirsin pirim, atlar ki bozkırın
yalın ayaklı çocuklarıdır
bir gün dönerler evlerine,
sen sesini öpersin, gün ufka çekilir
deniz çoktan kızıla boyanmıştır

dünya, beş vakit öpüldükçe
harami deniz kızı dudağı, pirim
sevdanın hasıdır seherin salâsı
insan kendisi kadar insandır

vakitlerden sere serpe ay vakti
avuç külle uğursuz bunca yangın
gecenin gerdanında gayya olup
anka kanadını yakmıştır

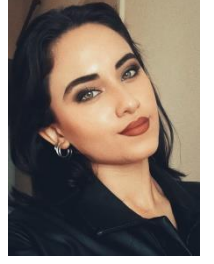
taş atıp uyandırma denizi, pirim
uzaklara gitmelerin vaktidir
kalbimi kanar yarasından öpebilirsin
ağıtların uykusu derindir

dünya tuhaf bir deniz, pirim
biraz uzansam musallaya
hangi yüzün benimle üşür?

Mustafa IŞIK

AŞK İMTİHANDIR

Firuze İŞBİLİR

Aşk, sevgi... Bu dünyada bu hisler olmasa kim nasıl imtihan olur, kim nasıl acıyı hissedirdi? Kim gerçek hüznü yaşar, kimin baharında yapraklar dökülürdü? Sevdığımız birinin acı çektiğini gördüğümüzde onun yerine o acıya sahip olmak istiyorken imtihan dünyasının en hassas noktası sevgi değil midir? Bu sebeple sevgi ve aşkın olduğu bu dünyada ölüm büyük bir imtihandan sayılıyor.

Ah bu ölüm... Başımıza geleceğini mi bilmek korkutur bizi, yoksa sevdiğimiz başına geleceğini bilmek mi akıtır yaşlarımızı. İmtihani imtihan yapan da kolayı zor yapan da duygulardır. Bunu Cengiz Han' da fark etmiş olmalı ki, belki bir kısmınızın bildiği bir kısmınızın da yeni öğreneceği şimdi bahsedeceğim olayın yaşanmasına sebep olur.

Yaşının çok ileride olduğu ancak hırsının bir delikanlı gibi taze olduğu vakitlerden birinde bir savaş daha planlar. Kalbinde hala dimdik duran o hırsı onu ele geçirmiştir. Kazanma sevdası ile yanar, tutuşur. Yenilmekse seçenekleri arasında yoktur. Bu sebeple buna engel olabilecek tüm sebepleri ortadan kaldırmayı düşünür. Oklardan, askerlerden, kılıçlardan korkmayan hatta öyle ki kırk milyon insanı öldürdüğü söylenen Cengiz Han aşktan korkar. O da bilir ki kılıcı olmasa da en keskin şey aşktır, ateşi olmasa da en sıcak şey aşktır. Bu sebeple ordusuna âşık olmayı yasaklar. Bilir ki aşk insanı bağlar, sevgi bağlar, odaklanmayı önler, heyecanlandırır, akli devre dışı bırakır. Ancak unuttur kalbin kuralları olmadığını. Askerlerden biri, kadınların ordusundan birine âşık olur. Aşkı karşılık bulur. Bu gizli aşkın ilerleyen zamanlarda birde bebekleri olacaktır. Bu aşk haberini öğrenen Cengiz Han, bebeğin varlığından bir haber, ikisinin de hayatına son verir. O savaşta diğer savaşlardan farklı bir şey olur ve her savaşta onu gölge eden, koruyan, üzerinden hiç ayrılmayan bulut o savaşta Cengiz

Han'ı yalnız bırakmıştır. Tanrı'nın ona kızgın olduğunu düşünür, gökler bile artık ona küsmüştür. Savaştan geri çekilir ve o savaştan sonra kısa bir süre sonra vefat eder.

Cengiz Han'ın korktuğu kadar büyük bir şeydir aşk. İnsanın imtihanıdır. Ya deli cesareti verir ya da tüm cesareti yok eder. Kendimiz için göze alacağımız tüm acıları bir başkasında göreceğiz olmamız bizi porselenden yapılmış bir bebek haline getirir.

Aşk ıstıraptı, sevgi ıstırap. Zaten öyle değil midir? Bizi en mutlu eden şeyin aynı zamanda bizi en üzen şey olmaya hakkı yok mudur? Tezatlıklarla dolu bu dünyanın en büyük tezatı aşkın, ölümün aynı yerde barınmasıdır. Bir insanın ölene kadar yanında durmak istediği birinden, ölüm sebebi ile sonsuza kadar ayrılmasıdır. Ölümden hiç korkmayan bir kişi ölümün sevdiğinin başına gelmesinden korkar. Geride bırakmaktansa, geride bırakılan olmak zor gelir insana.

Duygular, imtihan dünyasının kapılarını açar bize. Paraya, güzelliğe, aileye, arkadaşına, sevgiliye, duyulan aşk, sevgi duygusu olmasa kim yanar kaybına? İmtihan acı çekmektir ya, kim acı çekerdi? Kim bir mezarı ikinci kere ziyaret eder, kim bu dünya için fazlasıyla çalışır, kim bir insanın fotoğrafını senelerce cüzdanında taşırdı? Herkes kış kış gelince yaşar hiçbir sebep insanı yaz ortasında üşütmezdi.

Sevmeseydik üzülmezdik, üzülmezsek imtihan olamazdık. Buna rağmen sevmeye layık olanı çok sevmeli, layık olanın gerekirse bir ömür fotoğrafını cüzdanda taşımamız. İmtihanın varlığını bilerek yapmalıyız bazı şeyleri. Bir gün her şeyi kaybedeceğimizi bilsek de çalışmalıyız. Çok sevmeliyiz, zor olduğunu, bir gün ayrılık olduğunu bilerek. Aşkı, imtihanının acısından korkarak yasaklamayalım ki küsmesin gökyüzü bizlere de Cengiz Han'a küstüğü gibi...

LOVE FROM ALBANIA

Kurtuluş ÇELEBİ

Ocağın yirmi sekizi İstanbul havalimanından kalkacak olan ZB1005 Air Albania uçağına doğru E4 kapısından dış hatlarda yürümekteyiz. Havalimanının girişinden itibaren özellikle dış hatlar kısmında büyük bir hazırlık var. Her yer ışıl ışıl bazı yerlerde süslenmiş maket uçaklar. Yeni yıl için muhteşem süslenmiş her taraf. Ziyaretimiz yılbaşı tatili olmasından dolayı içim içime sığmıyor daha uçağına binmeden heyecanlanıyorum. Uçağına bindiğimizde bizleri güler yüzlü bir ekip karşılıyor ve yerime oturur oturmaz hemen su istiyorum. Heyecandan ağzım kurumuş sağ olsun hostes hemen suyumunu getiriyor. Uçak tam saatinde hazırlıklarını tamamlayıp taksi yapıyor ve sakin bir şekilde kalkışımızı yapıyor. Gündüz uçuşu yaptığımız için hava cam gibi ve bulutların üzerinden başlıyor tatilimiz.

Başkent Tirana iniş yapıyoruz. Tirana Airport da bizi yurt içinde kullanmamız için hat satan görevliler karşılıyor. Pasaport kontrolünden sonra havalimanı içinde para takası yapacağımız bir yer buluyoruz fakat görevli ile İngilizce de olsa anlaşamıyoruz. Biraz dinlendikten sonra araç kiralama şirketleri ile görüşmeler yapıyoruz. Para birimleri leke olduğundan acaba kendi para birimlerinden mi ödeme yapacağımızı soruyoruz. Yaklaşık on beş firma ile görüşüp araç fiyat performans açısından değerlendirme yapıyoruz ve kararsız kalıyoruz. En son dil olarak da

fiyat olarak da anlaşabileceğimiz Müslüman olan Latif ile anlaşmayı yapıyoruz ve arabamızı alıyoruz.

Havaalanından araçla çıkıp ilk durağımız olan Durres e doğru yola çıkıyoruz. Arnavutluğun ikinci büyük şehri olan Durres aynı zamanda bir liman kenti. Yolda giderken kalacağımız evimizi ayarlıyor ve yerleşip şehir turu yapmak için sabırsızlanıyoruz. Yaklaşık kırk beş dakika sonra Durres e varıyoruz. Eve geçmeden evin yakınlarında bir restoran bulup yemek yiyoruz. Verdiğimiz siparişi yanlış getiren işletme bize ekstra ürünlerde getiriyor ama doyduğumuz için kabul edemiyoruz. Oradan çıkıp limanı gören deniz manzaralı evimiz için beşinci kata çıkıyoruz. Eve ilk girdiğimizde balkonunun manzarası eşsiz güzellikte. Evde bulunan eşyaların ev sahibinin bize yaptığı küçük sürprizler de gerçekten de hoştu. Yavaşta şehir gezmeyi istiyoruz fakat gün batımı yaklaşıyor ama biz yine de araba ile bir şehir turu atmayı planlıyoruz. Evden çıktık yoğun bir trafiğinin olmaması ve şehirde hiç trafik ışığının olmaması dikkatimizi çekiyor. Sakin ve tatlı bir şehir olan Durres de akşamı mar-

kete girip alışveriş yaparak gezimizi tamamlıyoruz. Sabah erkenden uyanıp şehri hızlıca gezip ikinci güzel şehrimiz olan Vlora ya varmak istiyoruz. Kahvaltıyı çok iyi bir pastanede yaptıktan sonra şehir merkezini ve tarihi yerleri yürüyerek karış-

karış geziyoruz. Amfiteyatro, Durres kalesi ve birçok tarihi yapıyı geziyoruz. Yorgunluk kahvesi için Pelikani kafede bişeyler içmek ve Türkiye den gelen arkadaşlarımız ile buluşmak için oturuyoruz. Arkadaşlarımız gelince yarın ki gezeceğimiz şehir Vlora ya hareket ediyoruz.

Vlora diğer bir adı ile Avlonya Maldivleri andıran sahili, gezi ve yürüyüş için uzun bir sahil şeridi ve çok güzel bir iklimi var. Evimize yerleşmeden bi akşam yemeği yemek istiyoruz ve puanı yüksek bir restoran buluyoruz. Fakat biz gittiğimizde kapatmak üzere olduklarını ve müşterileri alamayacaklarını söylüyorlar. Aklımız karışıyor biraz da şaşırıyoruz hem ara sokakta daracık bir yerde hem de bize göre erkenden kapatıyor ve puanı lezzeti yüksek. Anlam veremiyor ve çaresiz oradan ayrılıyor. Hemen yakınlarında bir balıkçı restorandı buluyor ve akşam yemeğimizi orada yapıyoruz.

Vlora akşamları Durres e göre daha canlı ve daha aktif geliyor bizlere. Arkadaşlarımızla beraber evimizin yolunu tutuyor ve bu kez denize sıfır bir ev tutuyoruz.

Sabah ki manzaranın balkondan güzel olacağını bilerek erken den kalkıp Adriyatik denizine karşı kahvemizi yudumluyoruz. Kahvaltı için mekân arayışına girdiğimizde maalesef bir yer bulamıyoruz sabah geç kalkmamız ve kahvaltı için mekân aramamız biraz vaktimizi alıyor. Aklımıza akşam kapattığı için giremediğimiz mekân geliyor ve zaten vakit öğlene doğru geldiğinden oraya gidiyoruz. Arnavutların kahvaltı kültürlerinin olmadığını böylece anlıyoruz. Mekânda bu sefer bizi Korçe li yaşlı bir karı koca karşılıyor. Maalesef İngilizce değil Arnavutça biliyorlar.

Anlaşmıyoruz ve adam akşam bizi gönderen kızını telefonla arıyor ve onunla iletişim kurarak siparişimizi veriyoruz. Lezzetleri on üzerinden on olan bu işletmeye bayılıyoruz. Bu arada tüm işletmeler caddeler sokaklar ışıllı ışıllı süslenmiş her yer yılbaşına hazır. Yemeğimiz bittikten sonra Berat a doğru yola çıkıyoruz. Berat eski Osmanlı yapılarını barındıran orta büyüklükte bir şehir. Şehre girişte kendinizi Amasya da hissedebilirsiniz. Eski ahşap evler ve eski camiler bizi Türkiye de hissettiriyor. Beratta bir kahve içtikten sonra Yunanistan'a yakın olan rakım olarak

yüksek Llogora gidip gün batımına yetişiyoruz. Harika bir gün batımını izleyip tepede bulutlarla beraber aynı seviyeye gelmek o kadar yolu çekmeye değerdi gerçekten.

Llogora dan sonra başkent Tirana geçiyoruz. İki gün kalacağımız Tiran da ki evimize doğru yol alırken yorgun ama bir o kadar da mutluyuz. Tirana yüz elli km mesafede olan Llogora kısa ziyaret ile aklımızda kalıyor. Tirana geldikten sonra yemek yiyip evimize yerleşiyoruz. Sabah kalkıp Tiran sokak-

larını yaya olarak gezdikten sonra yılbaşı hazırlıklarının başkent sokaklarında daha yaygın ve hız kesmeden devam ettiğini görüyoruz. Başkentteki ilk günde şehrin tarihi yapıları ve meşhur Arnavut kaldırımlı sokaklarına gidiyoruz. Arkadaşlarımıza ve ailelerimize hediye almak için Tiran meydanına yakın bir avm den alışveriş yapıyoruz. Akşam yemeği için yine Arnavutların meşhur yemeklerinden bazılarını araştırıp yemek için sabırsızlanıyoruz. Bütün bir günün koşuşturması sonrası çok istediğimiz İtalyan resto-

ranına rezervasyon bulamıyoruz ve Arnavutluk lezzetlerine geri dönüyoruz.

Başkentteki son günümüz olması bizi hüznlendiriyor ama aynı zaman da akşam ki yılbaşı kutlamaları bizi sevindiriyor. Seyahatimizin son gününde bir Türk e rastlamamak özellikle başkentte bizi şaşırtıyor. Derken akşam yemeği vakti Yemek telaşına düşüp yine kaliteli bir restoran arayışına düşerken hayretler içinde kalıyoruz. Yılın son günü olmasından dolayı herkes dükkânlarını kapatıp evlerine yılbaşı kutlamaya gidiyor. Kısa bir süreliğine şaşkınlığımızı atlattıktan sonra Tiran sokaklarını karış karış gezip açık restoran arayışına giriyoruz. En son çare olarak marketten makarna alıp eve gidip pişirmeyi bile düşünüyoruz. Derken Maraş dondurması satan bir Türk e rastlıyoruz. Biraz sohbet ettikten sonra yolumuza devam ediyoruz. Umutlarımız tükenmişken eve giden işlek bir cadde de küçük bir Pizzacının açık olduğunu görüyoruz. Şehirde tek yeme içme olarak açık olmasının sebebini sahibinin Müslüman olmasından kaynaklı olduğunu düşünüyoruz. Pizzalarımızı alıp eve gidiyor ve gece tiran meydanında olacak konseri bekliyoruz. Gece yaklaşırken Türkiye deki dostlarımız bizden iki saat önce yeni yıla giriyor ve onlarla beraber çifte yeni yıl yaşıyoruz.

Yeni yıl gecemiz için sokağa çıkıp ilerlerken bizim gibi insanların meydana akın ettiğine şahitlik ediyoruz. Meydana vardığımızda müthiş bir kalabalığın orda olduğunu konser alanına girişin mümkün olmadığını görüyoruz. Orda ki tüm kalabalık ile beraber geri sayım yapıyoruz ve hep beraber müthiş bir coşkuyla ve havai fişek gösterisi ile yeni yıla giriyoruz. Titan meydanı ıslıl ıslıl ve tüm insanlar eğleniyor. Biz de meydan da bulunan lunapark a gidiyor ve orda adeta çocuklar gibi eğleniyoruz. Eğlenceden sonra sabah beş gibi evimize doğru yürüyoruz ve soğuk bir hava bize eşlik ediyor. Öğlen gibi yola çıkıp arabamızı teslim ediyoruz ve havaalanında son kahvemizi içip ülkemize dönmek üzere yola çıkıyoruz. Bizi unutma Albania belki bir gün yine geliriz.

MENGENE

Bir yanım hep "seni" haykırır...

Bir yanım hep "beni" susturur...

Bir yanım karanlıktaki bir çocuk gibi

Çaresizce çağırır "seni"

Diğer yanım gelme diye

Pusu kurar aklıma...

Bir yanım hep "sana" koşarken

Bir yanım hep "senden" uzaklaşır...

Bir yanım sessizce ağlarken,

Bir yanım sa kahkahalarla

Güler halime...

Bir yanım susuz,

Bir yanım uykusuz...

Bir yanım beklerken seni,

Diğer yanım umutsuz...

Bir mengenede sıkışık kalmış yüreğim

Bir yanımda korkular,

Bir yanımda umutlar,

Her yanımda SEN...

Bu nasıl dayanılmaz bir işkence böyle

Bir bilebilsen...

Engin KÜKRER

SONSUZ YALNIZLIK

Sana kendimden bahsetmek istemiyorum,
Kırık dallardan yahut
Güneş görmemiş yapraklardan,
Gözlerime bakmandan korkuyorum,
DüŖeceksin sanıyorum uçurumlardan...

Sana kendimden bahsetmek istemiyorum,
Saçların kıvrımlarından yahut
Ellerin soğuşundan,
Yüreğimde kalmandan korkuyorum
Yanacaksın sanıyorum korumdan

Sana kendimden bahsetmek istemiyorum,
Çıkamaz sokaklardan yahut
Sonsuz yalnızlıktan,
Kıyılarıma ulaşmandan korkuyorum,
Uzaklaşıp gideceksin sanıyorum limanlardan...

Sana kendimden bahsetmek istemiyorum,
Kırpiklerin gözlerime battığından yahut
İçimi dua ile yıkadığımda,
Sırrıma ermenden korkuyorum,
Çıkıp gideceksin sanıyorum rüyalardan...

Sana kendimden bahsetmek istemiyorum,
Gözlerin beslediğı ovalardan yahut
Günümün seninle aydınlandığından,
Allah korusun nazardan korkuyorum
Bir Ŗey bırakmayacak sanıyorum mutluluğumdan...

Sana kendimden bahsetmek istemiyorum,
Şehre tutsak olduğundan yahut
Bir dolu malayani Ŗeylerden,
Kırmızı güllerden korkuyorum,
Rengimi çalacak sanıyorum bahçelerden...

Burhan KALE

HİKÂYEMİZ VE İMDAT AVŞAR

Selim TUNÇBİLEK

Edebiyatımıza kırklı yaşlardan sonra dâhil olmuş Ahmet Hamdi Tanpınar “Beş Şehir” adlı eserinin önsözünde şöyle bir tespitte bulunur:

“Tenkidin, bir yığın inkârın, tekrar kabul ve reddin, ümit ve hülyanın ve zaman zaman da gerçek hesabın ikliminde yaşadığımız bu macera (yani batılılaşma macerası), daha uzun zaman, yani her manasında verimli bir çalışmanın hayatımızı yeniden şekillendireceği güne kadar Türk cemiyetinin hakiki dramı olacaktır.”

Tanpınar’ı bu öngörüsünde zaman haklı çıkarmıştır. Her ne kadar bizim modern edebiyatımızın tamamı yine batıcı yazarlarımız tarafından meydana getirilmiş olsalar da, onlar da hep “yanlış batılılaşmayı” eleştirerek, modernleşmenin toplumsal hayattaki hırpalayıcı, hazin yönüne dikkat çekmişlerdir. Yine bu çerçevede Tanpınar: **“Gideceğimiz yolu hepimiz biliyoruz. Fakat yol uzadıkça ayrıldığımız âlem, bizi her günden biraz daha meşgul ediyor. Şimdi onu, hüviyetimizde gittikçe büyüyen bir boşluk gibi duyuyoruz, biraz sonra, bir köşede bırakırmek için sabırsızlandığımız ağır bir yük oluyor. İrademizin en sağlam olduğu anlarda bile, içimizde hiç olmazsa bir sızı ve bazen de bir vicdan azabı gibi konuşuyor.”**¹ Diyerek düşüncelerini belirginleştiriyor.

Yeni Milli Edebiyatın son dönem Misli Baydoğan’la iki önemli hikâyecisinden biri olan İmdat Avşar da Tanpınar gibi edebiyatımıza kırklı yaşlardan sonra dâhil olmuş kalemlerimizden biri. İmdat Avşar bugüne kadar yayınladığı üç hikâye kitabında da Tam da Tanpınar’ın dediği gibi; **“İçimizde hiç olmazsa bir sızı ve bazen**

de bir vicdan azabı gibi konuşuyor.” İmdat Avşar **“Güvercin Sevdası”** öncesi yayınladığı iki kitabının neredeyse abdal kültürü başta olmak üzere Anadolu kültürünün beslediği ırmağın modernite, Tanpınar’ın tabiriyle **“batılılaşma macerası”** çölündeki çaresizliğine ışık tutar. Bir türlü denize yol bulamayan “Modernite çölünde” Anadolu’nun gur ırmaklarının nasıl yok edilip kurutulduğuna bu hikâyelerde acısına tanıklık ediyoruz. Bu tanıklık aynı zamanda geleceğin nasıl aydınlanacağına dair çağrışımlarda doğuruyor. Hikâyeci bu çağrışımları “doğrunun ne olduğuna dair” nasihatle, tebliğci bir dille veya hikâyeyi ispata yükümlü hissettiği bir teze dayalı olarak değil, hayatın doğal akışı içinde ümide örülen duvarın önemsiz görülen modernite gerçekliğini de suçlamadan, karalamadan, ötekileştirmeden ama hayatın tabi akışını nasıl sekteye uğratıldığının ve insanı kültürel bağlarından koparıp nasıl ötekileştirdiği üzerine kurguluyor. Bu durum insanı yaşadığı toplumun şimdiki değerleriyle geçmiş değer ve birikimleri arasında gizli bir savaşın sürdüğüne ikna etmekten öte hepimizin kabullendiği lakin bir türlü aşamadığımız Batılılaşma eşliğinin, nasıl aşılabileceği üzerine kafa yormaya da zorluyor. Neredeyse her hikâyesinde sistem karşısında insanın birey olarak çaresizliğine göndermeler yapıyor. Batılılaşmayla başlayan kimliğimizin yeni biçimi bir çocuğun diploma alabilmek için ortaya koyduğu mücadeleyle somut bir gerçeklik olarak okura sunulur. Kavramların değişmesiyle oluşan kimlik sorunu aslında bir çocuğun kimlik arayışında öte, bütün Türk toplumunun kimlik sorunudur aslında. Tam da Tanpınar’ın işaret ettiği durumu gösterir. Bu durum daha önceki dönem edebi-

¹ Ahmet Hamdi Tanpınar, Beş Şehir, 5. Baskı, İstanbul 1976, Sf:7-8.

yatçılarımız tarafından “**çatışma**” olarak görülürken, İmdat Avşar kullandığı dil, hayatın tabii akışı içinde yarattığı birey ve toplumsal geçmiş hatırlatmaları ile bu derin hadiseyi çatışma olmaktan çıkarıp, naif, kırılğan bir birey yalnızlığına, garipliğe, horlanmışlığa dönüştürür. Değişimin nerelere nasıl yansıtılmadığına ve bunun tabii duruma dönüşmemesine, sistemlerin insanın sorununu çözüm üretememesine hayflanır. Yazarın acılarını içinde duyduğu içselleştirdiği **kendisi** kalan insanımızın **kendisi** kalmakla duyduğu eziklikler hikâye konusu olarak seçilir.

İmdat Avşar hikâye yazarken odaklandığı konu insandır. O insanın sistem karşısında duvara tam tosladığı noktaya dikkat kesilir. Bu bazen bir kimlik arayışı olur. Bazen süresi dolmuş pasaport mühüründe gerçekleşir. Hikâyecinin bu tutumu “Çiğdemleri Solan Bozkır” da bütün bir Anadolu’dan seçilen abdallar olarak karşımıza çıkarken kimi hikâyelerde bir okul öğrencisidir. Bazen bir devlet görevlisi aracı ve tanıklığı ile çarpışma anı dışarı tabii biçimde yansıtılır. Bu hikâyelerin hiç birinde yazar tarafından kurgulanmış bir şey yokta sanki yazar gözümüzün önünde akıp giden tabii hayata yalnızca tanıklık ediyormuş zannına kapılırız. Bu durum hikâyecisinin kendi ifadesi ile hayatı kurgulamak yerine hayatı bir kurgunun içinde fazlalıkların atılmasıyla sağladığını görüyoruz. Bu Rodin’in taşa baktığı anda onun içinde zaten ben bir insan görüyorum ve o insanın üzerindeki fazlalıkları atıp orada saklı duran insanı ortaya çıkarıyorum dediği gibi İmdat Avşar’ın da hayata hikâye olarak bakmasında yatıyor olsa gerek.

Avşar, yazmak için konu arayışında olan bir hikâyeciden ziyade, hayatın içinde yaşanılmış hikâye olarak karşımıza duru bir biçimde getiriyor. Saf bir içtenlik kokusundan başka bir lezzet bulamayız imdat Avşar’da. Onun dili her

zaman tazeliği solmamış bir bozkır çiçeği gibi kokar. Bu çiçeğin tabii kokusunu sağlayan şey vicdandır. Yazarın vicdanı çoğu hikâyelerde, olayların akışına gizlenirken, kimi hikâyede bir hikâyeye kahraman olarak karşımıza çıkar. “Devlet Sopası”nda Kör İrfan olur, “sıra bende” komutanım sesiyle yankılanır. Hikâyeci kahramanını köreltse de vicdanın hiçbir ideolojik körlüğe vs. teslim etmez. Komutanı Kör İrfan’ın körelmiş gözünde ve yüzünde kendi vicdanıyla hesaplaşmaya bırakır. Yazarın vicdanı zorlama, ilave bir metin olarak hikâyelere yansımaz. O nedenle yazar bir söyleşisinde: **“Gerçekliğin yüzünü riya perdesi örterse, benim kalemim nefes alamaz.”**

Sözleriyle hikâyeciliğinin çerçevesini güçlü bir çizgiye oturduğuna işaret eder. Bütün bunlardan ötürü de şunu söyleyebiliriz ki İmdat Avşar kimi kalemler gibi çok yazma derginde de değildir. Az ama değerli, kalıcı ve günlük hayatın yarınlara yansıtacak yüzünü okura aktarmaya gayret ediyor. İmdat Avşar için çağına saf bir tanıklık ötesinde bir gaye gütmeyişini söylemeliyiz. Yayınlamış olduğu üç hikâye kitabı ile alanında güçlü, kalıcı, özgün bir kalem ve değer olduğunu göstermiş oldu.

Hikâyeci bir söyleşide kendi yazarlık anlayışını okura takdim noktasında şunları söylüyor. **“Modern ve postmodern edebi kurguları samimiyetsiz, kurmaca, basit geliyor bana; bu tip metinler içindeki kurmaca, plastik tipler ise ikrah hissi uyandırıyor... Hele gerçekliğin kovulduğu postmodern kurmacalardan hiç hoşlanmıyorum. Bu tip kurgular sadece metni, gerçekliği değil edebiyatı da yağmalıyor, deformasyona uğrattırıyor. Bu yüzden de gerçeklikten kopmaya özen gösteriyorum.”** Bu konu aslında yazarın özgürlük sorununa işaret eder. Kendi özgürlüğümüzü hissettiği oranda başkalarının özgürlüklerine ancak saygı duyarız. Özünde her kurgu veya anlatı bir “imge”, bir algı, bir anlam

yaratmak içindir. Hangi tekniklerle bunu gerçekleştirdiğiniz çokta önemli veya diğerine göre daha değerli sayılamaz.

Yazarın, hayattan uzaklaştığı oranda kut-sandığı günümüz için bir gerçekliktir. Hatta ka-dim anlatı geleneği de böyledir. “Binbir Gece Masaları”ndan başlayarak tüm anlatıların büyüleyiciliği buradan da güç alır. Gerçekçilik ise yargılamaktan kaçınmaktır. Yazarın cümlelerinden yer alan “**gerçekçilik**” kavramı ise yargılamaktan kaçınmayı içerdiği açıktır. Hikâyeci olarak İmdat Avşar’ın Batılaşmanın somut simgesi olarak gördüğü “**Devlet**” dışında hiçbir hikâyesinde hiç kimseyi yargılamadığını görürüz. Yargılanan kahramanlar da aslında bu anlamı simgeleyen temsilcileridir.

Yazar kurguladığı metinde oluşturmaya çalıştığı **imge**, **algı** ve **anlamı** okura yani topluma göstermekle, onu ya bu anlamı, imgeyi benimsemeye ya da kendini değiştirmeye çağırılmaktadır. Yazmanın gayesi de budur. Bu gayeye İmdat Avşar bir ideolojinin, bir mahfilin, kalıplaşmış bir anlayışın mantığı ile değil ancak insanı kanatan bir noktadan bakınca anlamlı geliyor. Onun için haklı olmak doğru düşünmek değil pratik bir çözümle ideal olan, yani insani olan yön

daha gerçekçi gözüküyor. O nedenle “**Hocalı ’da Kalan Tar**” hikâyesi bunun en açık yansıdığı hikâyeler biridir. O bu hikâyesinde kendinden olanla, başkası olan üzerinden değil bir musiki aleti olan “**Tar**” üzerinden, “**Tar’ı**” vicdan kılarak, her şeyi bütün çıplaklığı, gerçekliği ile ortaya kor. Buradaki yazarın gerçeklik dediği şey; insan olmakla, insanlıktan çıkıp bir caniyeye dönüşmek, okurun ruhuna seslenilerek gözler önüne serilir. **Tar**’ın kendi olma özelliklerinin nasıl vahşice yok edildiğine görsel bir canilik şöleniyle anlatıldığını görürüz. Bu hikâyesinde yazar olayın, mekânın, hikâye ikliminin tabii dili ile bağını asla koparma-

dan suçlama, karalama, aşağılama, üstün ve hakir görme gibi yolları denemeden bir çalgı aletini insanlığın ortak vicdanına dönüştürüldüğüne tanık olmamızı da ister.

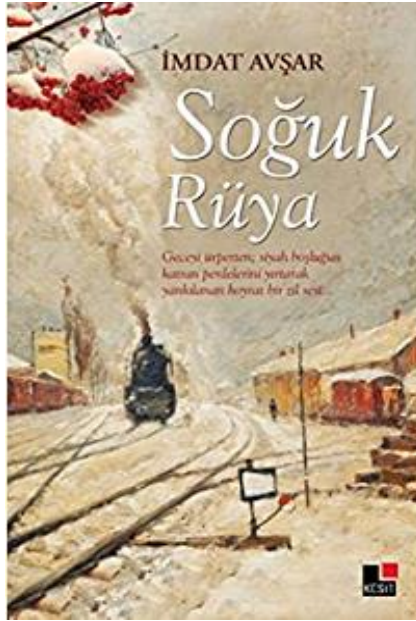
“**Yetim Abdal**” hikâyesi de aynı minval üzere en güzel örneklerden biridir. İşte bu tutum yazanı ifadesiyle onu riya dilinden uzaklaştırarak saf, duru bir anlatımı gerçekçiliğine katlandırdır. Aynı zamanda onun hikâyelerinde süslü saksılarda kendi doğasında koparılmış çiçeklerin rutubete ve küfe teslim olmuş kokusunun yerine, Anadolu’nun dağlarında, ovalarında envai çeşit kokularını duyumsar, o dağlardaki yüzünüze çarpan rüzgârın serinliği ile hikâyelerde özgür okur olmanın duygusunu hissedersiniz. Onun okura sağladığı bu özgürlük okurla akrabalıklarını güçlendiren en önemli yanlarından biridir.

Hikâyeci kendi yüreğinde hissettiği “**pek insanca acıya**” okuru ortak ederken, her yazar gibi tek beklentisi soyut bir özgürlüğün hissedilmesi değil, tutkuları, önyargıları, beğenileri, cinsel mizacı ve tüm değer ölçüleriyle bütün kişiliğini okurun hikâyeye vermesidir. Bir batılının dediği gibi; “**Yazmak, varlığın bütünlüğü için pek gerekli olduğunu kabul ettirebilmek üzer-**

başkasının bilincine başvurmaktır”. O nedenle bir anlatıda zaman üç şekilde kendini hissettirir: Öykü zamanı, söylem zamanı ve okuma zamanı. Bu zaman halkası birbirini o üçlü bilinçte bütünlürse yazar kalıcı olur ve kadim bir geleceğin ilk köprülerini oluşturur. İmdat Avşar bunu en iyi başaran hikâyecilerimizden.

Şimdi buradan İmdat Avşar’da kimlik sorununa ve zaman kavramına göz atmak için “**Kafa kâğıdı**” hikâyesine geçebiliriz.

Bu hikâyenin mimari yapısında en dikkat çekici unsur yazarın metin içerisine yerleştirdiği tekrarlardır. Yazar, “Çocuk adımlarıyla otuz yıl

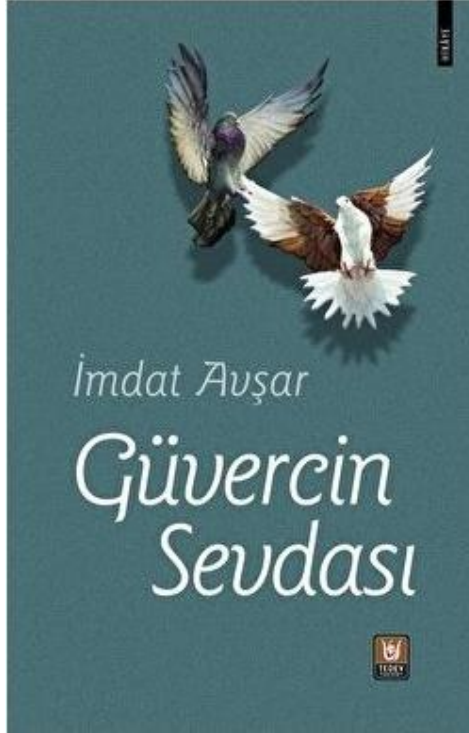

ötede, bir eski zamandı...” cümlesiyle giriş yapıyor ve anlatının çocukluk dönemine ilişkin ve artık günümüz de pekte karşılığı kalmamış bir olaya ilişkin olduğunu dair ipucu ile hikâyeye başlıyor. Hikâye boyunca bu farklı cümle yapılarıyla on iki kez tekrar ediyor ve on üçüncü tekrar olan “bir eski zamandı...” cümlesiyle bitiyor.

Bu hikâye özünde “**Batılışma hikâyemizi**” çatışma olarak gören edebi anlayışın sıyrılmamızın da bir göstergesi sanırım. Bitiş cümlesi ona da işaret ediyor gibi. Kimliğimizin artık gündelik hayatımızda tartışma konusu olmaktan çıktığına bir gönderme. Bütün tekrarlarla geniş zamanlı “**biz**” öznesi ile bütün bir toplum hikâyede özne kılınırken, iki yerde yazar “**ben**” öznesini tercih ederek hikâyenin gerçek yaşanmışlıktan aktarıldığı olgusuna tanıklık etmemizi sanki istiyor. Bu cümleler:

“Seyrek, kirpi dikenini gibi saçlarım vardı, bir eski zamandı...” ve “Dediği ferman olan köydeki devlet idi öğretmen. Ninem üç yıl önce ölmüştü, anamsa devletten korkuyordu, bir eski zamandı...” tekrarlarıdır. Bu tekrarlar hikâyeye masalsi bir derinlik kazandırıyor.

Şinasi’den başlayarak bütün yazarlarımız geleneği eleştirip, onu temsil eden kahramanlarla alay ederken, çağdaş hayati uygulamalar karşısında İmdat Avşar, geleneğin yanında saf, çocuksu, doğal bir duruş sergileyerek hikâyesini, masalsi bir yapıya dönüştürerek daha da güçlendiriyor. Bu tutumu ile okurla arasına soğuk bir esintinin oluşmasına da izin vermiyor. Tersini yapanlar kimi anlarda komiklik derecesine indirgeyerek okuru gülümsetseler de okurun bu gülümsemesi çok sağlam ilişkiye dayanak olamıyor.

İmdat Avşar hikâyeye dilini oluştururken kelimelerini özenle seçiyor. Yukarıda “Dediği ferman olan” yerine “Dediği kanun olan” dese aynı şeyi ifade etmiş olmayacağını yazar biliyor. “Ferman” kelimesiyle anlatının derinliğini tarihi boyuta dönüştürüyor.

Kafa kâğıdı hikâyesi basit bir olayın çarpıcı bir üslupla anlatılmasından ötede bir eser. Pek çok sembolik öğeler hikâyede yer alır. Bu ayrı bir yazı konusu edilebilir. Koca bir imparatorluğun savaşlarla cepheden cepheye sürüklenen hayatının için asıl muharebenin hayatla ilişkisinden tutunda, dağılmış vatanın çıplak ayaklarının nasıl ayak kabı bulacağına dair pek çok sembolik anlatım basit gibi görülen ama usta bir yazarın yaratabileceği sihirli kelimelere saklanmış.

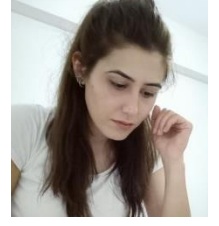
Tanpınar’dan alıntılanmış toplumumuzun batılışma macerası da buna dâhil. İmdat Avşar bu maceranın Tanpınar’ın ifadesiyle; “**her manasında verimli bir çalışmanın hayatımızı yeniden şekillendireceği güne kadar**” dediği o son günlerin hatırdaki kalan önemli anlatıcılarından biri olduğunu yazdığı kıymetli eserleriyle ortaya koydu. Artık Türk edebiyatı geçmişle ilişkisini koparmadan milli edebiyatın milli yükselişine geleceğine dair de en iyi mektuplarını yazmayı başarabilmeli. İmdat Avşar’ı okuyunca bu ümidin içinizde çiçek açtığını hissedeceksiniz.

İmdat Avşar son hikâye kitabı “**Güvercin Sevdası**”nı da kendi edebi anlayışının ve geleneksel hikâyeciliğimiz içinde yaratmaya çalıştığı kendi geleneğinin çarpıcı örneklerinden okura yeni bir demet sunuyor.

AKILSIZ AKIL

Pınar ALKIŞ

'İnsan aklını nasıl firar ettirir?' bu soru son zamanlarda müptela olmuştu zihnine. Düşüncelerin insanı esir aldığı saatler vardı o anlarda kendini bu soruyu düşünürken buluyordu. Onu bu düşünceye iten belki de aklını taşımaktan yorulmuş olmasıydı. Arkadaşlarından da sıkça 'sen delisin' sözünü duymaya başlamıştı bu aralar. Bu doğru olabilir miydi? Akli kendisini terk mi ediyordu yoksa? Hayır, hayır bu olamazdı, insan anlayarak bilerek delirir miydi hiç?

Perdenin arasından süzülen güneş, göz kapağını aşır göz bebeğini hedef almasıydı uyumaya devam edecekti. Huzursuz sesler çıkarak güneşe sırtını döndüğünde duvara yansıyan gölgesiyle karşılaştı. Hafifçe yana dönüp, birkaç kez gözlerini açıp kapattı. Gölgesindeki kirpiklerin hareketliliği hoşuna gitti, ellerini gözlerinde gezdirip, kirpiklerine dokundu. "Hala uyuklu görünüyorsun." dedi gülümseyerek. Yansıması da ona gülümsedi. Aynı fikirde olmalarına sevindi. Gece yatağın altına savurduğu terliklerini ayaklarıyla arayıp, buldu ve hemen tuvalete koştu. Tuvaletin kapısını kapatma gereği duymadı. İnsan yalnızken hayvani arzularını da tatmin etmeliydi.

Saatin 11:00 olduğunu gördü ve umursamaz bir tavırla kafasını çevirdi. Küçük bir aletin içindeki sayıların hayatını planlamasından oldum olası hoşlanmazdı. Saat kimin isteğine göre ilerliyordu, kim karar vermişti buna? Nasıl olu-

"Kendi aklını doyurabileceği, entelektüel açık büfelerin yer aldığı toplantıların hepsine katılırdı. Ama son zamanlarda tok oturup aştığı o kadar çok mera toplantısına katılmıştı ki çareyi kaçırmakta buluyordu."

yor da bütün insanlar bunu umarsızca kabul edebiliyordu, anlayamıyordu hatta tahayyül bile edemiyordu.

Çayını doldururken telefonu çaldı. Arkadaşı acilen buluşmaları gerektiğini söylüyordu. "Tamam, hemen geliyorum." dedi ama telefonu kapatıp keyifle kahvaltısına başladı. Arkadaşının saatlerce kendisini bekleyip, gelmeyeceğine ikna olduğunda, kendisi hakkında kesin önemli bir şey olmuştur yoksa mutlaka gelirdi, diye düşüneneğinden emindi. Bu yaptığının utanılabilir bir şey olduğunu biliyordu ama önemsemedi, nasıl olsa tek tanık kendisiydi. Yalnızken ikiyüzlü davranmak ne kadar kolaydı, kimse onun yalan söyledikten sonra keyifle kahvaltı yaptığını bilemezdi. Çaydanlıktan yansıyan bulanık yüzüne daldı. Bulanıklık gittikçe netleşiyordu. Yansıyan yüz bir başkası olmuştu sanki alaycı bakışlarını dikkatle yüzünde gezdiriyordu. "Arkadaşınla mutlaka karşılaşacaksın ve neden gelmediğin hakkında sorgulanacaksın. O zaman ne yapacaksın acaba?" diye sordu kendisini köşeye sıkıştırdığına memnun olmuş görünerek. Aman nasıl olsa onu ikna edecek bir bahane bulurdu, bunun için keyfini kaçırarak değildi ya. "Oysa buluşmak

isteyen sen olsaydın, böyle mi olurdu? Arkadaşının hemen geleceğini sen de biliyorsun. Bu zamana kadar hep öyle olmadı mı?" dedi çaydanlıktaki yüz. Nereden biliyordu böyle düşündüğünü, sesli düşünmüş olmalıydı. Kimdi bu yalnızlığı-

na ortak olmaya çalışan? Ne derse desin umurunda değildi. Haklıydı belki ama artık kimseyi görmek istemiyordu. Hatta arkadaşlarının gereksiz vefalı davranışları yüzünden, omuzlarına gereğinden fazla sorumluluk yüklendiğini hissetti. Hem kimdi ikiyüzlü olan kendisi miydi yoksa diğer insanlar mıydı? "Haklı olduğunu kabul etsek bile yalan söyledin. Peki, buna gerçekten gerek var mıydı? Sadece 'gelemiyorum' desen daha doğru olmaz mıydı?" diye sordu, gittikçe ciddi bir ifadeye bürünen yüz. Evet, yalana gerek vardı. Yalan söylemeseydi arkadaşının ısrarla "Neden? Ama olmaz mutlaka bekliyorum. Çabuk gel. Şu saatte orda ol." diye kendisini mecbur bırakmak için elinden geleni yapacağından şüphesi yoktu çünkü. Farkında olmadan kulaklarını kapattı. Doğruyu söyleyerek iletişim kurmak bu kadar zor olmamalıydı.

Sosyalleşmeyi severdi aslında. Kendi aklını doyurabileceği, entelektüel açık büfelerin yer aldığı toplanmaların hepsine katılırdı. Ama son zamanlarda tok oturup aç kalktığı o kadar çok mera toplantısına katılmıştı ki çareyi kaçmakta buluyordu.

Aklından bu düşünceler geçerken gözleri kendisinden bağımsız hareket ederek aynadaki yansımasına takıldı. Gözaltındaki torbalar dikkatini çekti. Yaşlanıyordu. Bir ağaç olsaydım keşke diye geçirdi içinden. Kendisini ya da gözaltı torbalarını daha iyi görmek için istem dışı aynaya doğru yaklaştı. "Koca bir çınar..." dedi. Kendisiyle göz göze geldiğinde; aynadaki yansımasının kahkaha atarak "Delisin sen..!" dediğini duydu. Neye uğradığını şaşırılmıştı. Bu da neyin nesiydi? Hayal gördüğünü düşündü. Aynaya tekrar baktığında aynadaki yansımasının gülmeye devam ettiğini gördü. Deliriyor muydu yoksa? Baş dönüyordu yatağına uzanmak istedi, sendeledi. Hayır, hayır bu mümkün olamazdı ki! Nasıl olurdu? İnsan bile bile, her şeyin farkında olarak aklını firar ettirir miydi hiç?

22.02.2023

ÖZLEMEN

Özlemek sızdır avucunda sıcak
Sirtında dolaşan keskin bir bıçak
Damarda durmayan al kandır şimdi
Ne yapsan kanayıp oradan akacak.

Duvar olamamış yalnız taş gibi
Kırpık ucundaki donmuş yaş gibi
Özlemek öylesine büyür içinde
Veda anı gelmiş son bakış gibi.

Özlemek ne keskin ne derin yara
Keser soluğunu düşürür dara
Ummadığın anda çocuklar gibi
Ağlatır seni hıçkır hıçkır.

Özlemek kor alev yüreği yakan
Bir çift göz olur uzaktan bakan
Özlemek kızgın bir demir parçası
Saplanır sol yana yoktur şakası.

Ayşe POLAT

TÜKENİR

Bilirsin tükenmez kalemin de tükeneceğini,
yazdıklarını silerken yorulduğunda
günlük tutmanın anlamsızlığını,
günün enkazı altında yüklerini
başka türlü üzerinden atamayacağını bilirsin,
birine anlatmadıkça.

Ahmet Rifat İLHAN

HAYAT BİR DON KIŞOT

Işık TEKİN

“Dağların kırlarında güneşler altında kimileri deli olduğumu söyler, kimileri hayalperest olduğumu...”
La Mancha’lı Don Kişot

Göklerden gelen İlahi Emirle Çağın yitik şövalyesi atıldığı maceralarda yüreği ile inandığı hayaller bizim gerçeğimiz oldu. Don Kişot yiğitlik mertebesini kendi hakkı ile kazandı. O, La Mancha’lı Don Kişot... En büyük düşünce ve hayalleri gerçekleştirmekten korkanların kahramanı... Peki, sen hayallerinden kurtulmak mı istersin? Yoksa hayallerinin peşinden mi gitmek?

Yel değirmenlerinin birer dev olduğuna o kadar emindi ki mızrağını değirmenin kanadına saptı. Dörtmala koşan beyaz atının üstünde yere savruldu. Esen rüzgâr yel değirmenlerinin kanatlarını hareket ettiriyordu. Atına binip tekrar yel değirmenine saldırdı. Ancak dönen yel değirmeni mızrağını parçaladı Don Kişot ve atını yerlere savurdu.

“Büyücü Freston. Benim zafer kazanmamı engellemek için devleri birer yel değirmenine dönüştürdü. Fakat benden kurtulamayacaklar...” Dedi.

Don Kişot’un özgürlüğü, neyi, nasıl istediğinde gizliydi. Kontrolü ele almış dünyayı peşinden sürük-lüyordu. Yaşamın kıyasında ki insan pek çok kez ağlıyor iken o “işte buradasın!” diyerek hayatı karşılıyordu. Karanlığın güçleri asla ölmez düşüncesi ile savaşıyordu. Kazandığı gücün karşısına geçip “Ben hiçbir şey yapmadım ” diyerek tevazuunu erdemi ile hayatın maceralarına okyanusta savrulan bir kum tanesi gibi devam ettiriyordu.

Kaybolduğumuz dünyada unutulmuşken, o yalnızlığını, benliğine çevirip kaderin yazgısını serüven dolu bir hayat ile sergiledi. Kendince yazdığı doğru taktikleri uyguladı. Kendinden başka kurtarıcısı olmayan insanın, kendi kendinin kurtarıcısı oldu. Onun savaşında herkesin kendi gördüğü kendine kaldı. Yel değirmenleri ve devler...

Kaybolan düşlerde her yeni günü ihtiraslı arzular sınavı ile günün kralıymışız gibi son durağa doğru yolculuğu inat ve açgözlülük ile son buldurabilmek ne harikadır. Acımasız olmak. Büyüleyici iki his... Kendi öykümüzün oyununda yabancı duyguların modern hayata akışı... Yardıma ihtiyacı olanlara merhametsizce dokunup gülmek... Hayatın lanetinden kurtulmaya çalışan Don Kişot yel değirmenlerinin birer dev olmadığını bilmiyor muydu? Öyle ise **ölümü bilen, hiçbir şeyin gerçek olmadığını bilir...**

A•KALEMLER

İki Aylık Kültür Sanat ve Edebiyat Dergisi (Şiir Vakti Ekidir)

Sahibi : S.TUNÇBİLEK

ISSN : 2147- 2203

G. Yayın Yönetmeni: Selim TUNÇBİLEK

Yıllık Katkı : İsteğe Bağlı

Y. İşleri Müdürü: Mehmet TUNÇBİLEK

Baskı : Geçit Ofset

Tel: 0507 887 17 91

Satış : www.epazardanal.com

Kamu kaynaklarından abone kaydetmez.

E-posta : akalemlerdersisi@gmail.com

Adres : Gesi Cumhuriyet Mah. Çarşı Sokak Tunçbilek İş merkezi No: 4 - B Melikgazi - Kayseri

